

Čeprav je bil padalec solidno opremljen, je bil zanj sestop v ne preveč zahtevnem, vendar neznanem terenu z obilno padalsko opremo usoden.

Na ti dve akciji mi uhajajo misli, ko razmišljam o tem, kako smo in kako bomo reševali v gorah. V kratkem obdobju so se razmere v GRS zelo spremenile. Svojo osebno opremo počasi nadomeščamo z enotno, in sicer preko postaje GRS. Dobili smo novo terensko vozilo, pozivniki pripomorejo, da akcije hitreje stečejo, sodobne radijske zveze poskrbijo, da vselej vemo, kaj se dogaja, helikopter vedno pogosteje pomaga ponesrečenim do hitrejšje pomoči in udobnejšega transporta, reševalce pa razbremeni dolgih dostopov do ponesrečenega in napornih nošenj v dolino. Vse to pa zahteva vedno večjo izurjenost reševalcev, novosti v tehniki reševanja zahtevajo neprestana usposabljanja. To pridobivamo na republiških tečajih in posvetih, postajnih vajah, na vajah z reševalci sosednjih držav, obenem pa skrbimo za vzgojo novih članov. Pospravljanje, vzdrževanje in popravila reševalne opreme sledijo vsaki vaji ali akciji. Vedno več je administrativnega dela; še dobro, da nam računovodstvo vodi vestna Zdenka. Planinskim društvom ter drugim obiskovalcem gorá pomagamo pri izobraževanju. Ni vzgojne akcije, kjer gorski reševalci ne bi bili pripravljene sodelovati. Prisotni smo na planinskih izletih, padalskih, zmajarskih in kajakaških tekmovanjih ter gorskih tekih. Skrbeti moramo tudi za lastno kondicijo in obvladovanje gibanja v brezpotju.

Poleg tega smo vpeti v vedno ostriše tempo življenja, ki nam v službah ne dovoljuje več razmišljati o reševalnem delu, delavnik se nam je pomaknil v popoldan, dodatne dejavnosti so skoraj pogoj za normalno življenje.

Pri vsem tem pa aktivni reševalci porabimo 20 do 60 dni ali popoldnevo letno za reševalno, vzgojno in preventivno delo, in to predvsem ob koncu tedna. Včasih se vprašam, kje se nabere toliko dni, ki bi jih lahko porabil za vzpone v gore, ki bi jih lahko prebil z družino, v katerih bi lahko kaj ustvaril. Mi pa jih porabimo za to, da pomagamo vsakemu, ki zaide v težave v gorskem svetu, na smučiščih, v težko pristopnih kanjonih in strugah ter prometnih nesrečah v upanju, da bodo ponesrečeni in njihovi domači za izkazano pomoč vsaj hvaležni. Zavest, da lahko prav ta trenutek nekdo potrebuje našo pomoč, nas združuje v GRS tako, da pustimo vsako delo, vstanemo ob vsaki uri in odhitimo pomagat ponesrečenim z mislijo predvsem na njihovo, šele nato na lastno varnost. In prav ta srčnost je skupna prej opisanim ter vsem drugim reševalnim akcijam. Nobena tehnična sredstva ne bodo nadomestila reševalcev. Lahko so nam le v pomoč. V slabem vremenu ostanejo samo še pleča reševalcev za prenos opreme in ponesrečenih. Zahtevajo pa mnogo večje tehnično znanje in izurjenost vsakega aktivnega reševalca in uigranost ekipe kot celote. Slovenija je majhna deželca, zato poznavanje terena okoli najbolj obiskanih vrhov ni problematična za gorni-

ka, ki je pogosto v gorah. V megli in brezpotju pa se znajde samo dober poznavalec terena, zato morajo biti reševalci dobri poznavalci ne samo poti in plezalnih smeri, temveč celotnega terena, kjer rešujejo.

Pogosto se v medijih omenja odgovornost predvsem v povezavi z dobrimi plačami. Odgovornost reševalcev pa je povezana s človeškimi življenji, ki se pogosto znajdejo v nemogočih, nepredvidljivih situacijah. Vsaka akcija in vsaka vaja je v drugačnih okoliščinah, zato je nemogoče predvideti vse podrobnosti. Ni akcije ali vaje, ki je ne bi mogli izpeljati še bolje. O boljših možnostih in novih situacijah, ki se pojavljajo pri našem delu, moramo razpravljati, da bomo lahko naslednjic ravnali bolje. Vendar morajo biti te razprave le med nami, ker nekdo, ki ni še nikoli z otrplimi prsti sredi noči delal sidrišča, si te situacije nikoli ne bo mogel predstavljati. Mediji pa so pri senzacijah, kot so nesreče v gorah, pogosto neizprosnosti. Vsak si po svoje služi kruh. In kaj je naše plačilo?

Krute nesreče v vrstah slovenskih gorskih reševalcev nas opominjajo na to, da smo v reševalnih akcijah in na vajah neprestano izpostavljeni nevarnostim; fizične in psihične obremenitve ter vremenske nepravilne nas kalijo, vendar puščajo na nas tudi posledice. In ko se bomo v vsakdanjem življenju, v katerem se pogosto ne znajdemo tako dobro kot v gorah, znašli v težavah – kako bo družba gledala na nas? Niso redki reševalci na zavodih za zaposlovanje! Zdravstvene težave, ki nas začenejo mučiti po letih reševalnega dela, se obravnavajo, kot bi jih staknili pri hobiju, neredki imajo v službah težave zaradi »pogostih« izostankov, pri zasebnikih pa si izostankov zaradi GRS skoraj ne morejo privoščiti.

Gora

MARI ŠČAVNIČAR

*Ko me pokličeš
v svoje hrame,
razpete med oblake,
hrepnenje se mi vname zate
– o gora.*

*Ko me sprejmeš
v svoja nedrja,
v sprehajališča senc, svetlobe,
bližina tvoja me pomirja
– o gora.*

*Ko sem dosegla
tvoj ledeni obraz,
sem ti poklonila vse misli, čute,
in ti postala si moj jaz
– o gora.*